

Van Lee Child zijn verschenen:

DE JACK REACHER THRILLERS:

- 1 Jachtveld ♦
- 2 Lokaas ♦
- 3 Tegendraads ♦
- 4 De bezoeker ♦
- 5 Brandpunt ♦
- 6 Buitenwacht ♦
- 7 Spervuur ♦
- 8 De vijand ♦
- 9 Voltreffer ♦
- 10 Bloedgeld ♦
- 11 De rekening ♦
- 12 Niets te verliezen ♦
- 13 De sluipschutter ♦
- 14 61 uur ♦
- 15 Tegenspel ♦
- 16 De affaire ♦
- 17 Achtervolging ♦
- 18 Ga nooit terug ♦

DE VERHALEN

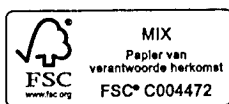
4 x 4 ♦

♦ Ook als e-book verschenen

Lee Child

Ga nooit terug

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff en drukkerij Bariet vinden het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

© 2013 Lee Child

All Rights Reserved

© 2013 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Never Go Back*

Vertaling: Jan Pott

Omslagontwerp: Edd Simons

Omslagbeeld: © Stephen Mulcahey / TW

ISBN 978 90 245 6190 2

NUR 332

www.lsamsterdam.nl

www.watleesijj.nu

www.boekenwereld.com

Voor mijn lezers, met oprechte dank.

Uiteindelijk zetten ze Reacher in een auto en reden ze hem naar een motel anderhalve kilometer verderop, waar de nachtportier hem een kamer gaf die precies was wat Reacher ervan had verwacht, want hij had zulke kamers al duizend keer gezien. In de muur was een ratelend verwarmingstoestel ingebouwd, te lawaaiig om bij te slapen, een ding waar de eigenaar mee bespaarde op kosten voor elektriciteit. Er zaten ook zwakke lampen in de fittingen. Er was laagpolige vloerbedekking die in een paar uur weer droog zou zijn na het schoonmaken, zodat de kamer dezelfde dag nog weer kon worden verhuurd. Niet dat de vloerbedekking vaak zou worden schoongemaakt. Die was donker van kleur en er zat een patroon ingeweven, ideaal om vlekken te verbergen. Dat gold ook voor de spreid op het bed. Ongetwijfeld kwam er een slappe, afgeknepen straal water uit de douche, waren de handdoeken dun, het stukje zeep klein en de shampoo goedkoop. Het meubilair was van hout, donker en gehavend, de tv was klein en oud en de gordijnen waren grijs van het vuil.

Wat je kon verwachten. Niets wat hij niet al duizend keer had gezien.

Maar toch troosteloos.

Dus zelfs nog voordat hij de sleutel in zijn zak stopte, draaide hij zich om en liep hij het terrein weer af. De lucht was koud en een beetje vochtig. Halverwege de avond, halverwege de winter, in de noordoosthoek van Virginia. De trage Potomac was niet ver weg. Daarachter weerkaatsten in het oosten de wolken de gloed van Washington D.C. De hoofdstad van het land, waar van alles gebeurde.

De auto waaruit hij was gestapt, reed alweer weg. Reacher keek de in de mist oplossende achterlichten na. Binnen enkele ogenblikken waren ze volledig verdwenen en daalden stilte en rust neer over de wereld. Heel even maar. Toen kwam een tweede auto aanrijden, kordaat en vol zelfvertrouwen, alsof hij wist waar hij naartoe moest. Hij draaide het terrein op. Het was een onopgesmukte personenwagen, donker van kleur. Vrijwel zeker een auto van een over-

heidsinstantie. Hij reed doelgericht naar het kantoortje van het motel, maar toen de zwaaiende bundels van de koplampen over Reachers onbeweeglijke gestalte veegden, veranderde hij van richting en kwam hij recht op Reacher af.

Bezoek. Doel onbekend, maar het zou goed nieuws of slecht nieuws zijn.

De auto stopte evenwijdig aan het gebouw, even ver van Reacher verwijderd als Reacher van zijn kamer, zodat hij in zijn eentje op een oppervlak zo groot als een boksring stond. Twee mannen stapten uit de auto. Ook al was het fris, beiden droegen een t-shirt, strak en wit, boven het soort trainingsbroek dat hardlopers pas vlak voor de wedstrijd afpellen. Beiden oogden langer dan een meter tachtig en zwaarder dan negentig kilo. Kleiner dan Reacher, maar niet zo heel veel. Beiden waren militair. Dat was duidelijk. Reacher zag het aan hun kapsel. Geen enkele kapper in de burgerwereld zou zo pragmatisch en hardvochtig te werk gaan. Geen markt voor.

De man die als passagier in de auto had gezeten, liep om de auto en ging naast de bestuurder staan. Daar stonden ze met zijn tweeën, naast elkaar. Beiden droegen sneakers, groot en wit en vormeloos. Geen van beiden was onlangs in het Midden-Oosten geweest: geen bruinverbrande huid, geen rimpeltjes van het turen door dichtgeknepen ogen, geen spanning in de ogen. Beiden waren jong, onder de dertig. Technisch gezien was Reacher oud genoeg om hun vader te zijn. Ze waren onderofficier, dacht hij. Specialist waarschijnlijk, geen sergeant. Ze zagen er niet uit als sergeant. Niet wijs genoeg. Integendeel. Ze hadden een afgestompt, leeg gezicht.

De passagier zei: 'Ben jij Jack Reacher?'

Reacher zei: 'En wie vraagt dat?'

'Wij.'

'Wie is wij?'

'Wij zijn jouw juridische adviseurs.'

Dat waren ze natuurlijk niet. Dat wist Reacher. Juristen in het leger reizen niet in koppels en ze ademen niet door hun mond. Ze waren iets anders. Slecht nieuws, geen goed nieuws. In dergelijke gevallen was direct in actie komen altijd het beste. Het was makkelijk genoeg om plotseling begrip te simuleren en enthousiast met

uitgestoken hand op hen af te lopen, makkelijk genoeg om die enthousiaste benadering te laten overgaan in een niet te stoppen momentum en de uitgestoken hand een maaiende vuist te laten worden, een elleboog in het gezicht van de man links, hard en omlaag gericht, gevolgd door een stampende rechtervoet, alsof de hele actie geen ander doel had gehad dan het vermorzelen van een kakkerlak, om vervolgens vanuit die stampende voet omhoog te veren en vanuit diezelfde elleboog een backhand tegen de keel van de man rechts te slaan, één, twee, drie, smak, stamp, smak, game over.

Makkelijk genoeg. En altijd de veiligste benadering. Reachers mantra was: sla meteen terug. Vooral bij twee tegen één met jonge jongens die barstten van de energie.

Maar. Hij wist het niet zeker. Niet helemaal. Nog niet. En hij kon zich een dergelijke vergissing niet veroorloven. Niet op dat moment. Niet onder de omstandigheden. Zijn handen waren gebonden. Hij liet het moment voorbijgaan.

Hij zei: 'En wat is jullie juridisch advies?'

'Onbehoorlijk gedrag,' zei de man. 'Je hebt de eenheid in diskrediet gebracht. Een zaak voor de krijgsraad zou iedereen beschadigen. Zorg dus als de bliksem dat je verdwijnt, nu. En kom nooit meer terug.'

'Niemand heeft iets gezegd over de krijgsraad.'

'Nog niet. Maar dat komt. Blijf er niet op wachten.'

'Ik heb orders.'

'Ze konden je in het verleden niet vinden en ze zullen je nu ook niet vinden. Het leger heeft geen specialisten om mensen te zoeken die spoorloos zijn. Die zouden jou bovendien nooit vinden. Niet met jouw manier van leven.'

Reacher zei niets.

De man zei: 'Dus dat is ons juridisch advies.'

Reacher zei: 'Staat genoteerd.'

'Je moet meer doen dan het noteren.'

'O ja?'

'Omdat we je wel even willen aansporen.'

'Hoe?'

'Iedere avond dat we je hier aantreffen, geven we je een pak op je donder.'

‘O ja?’

‘Om te beginnen vanavond. Om je duidelijk te maken wat je moet doen.’

Reacher zei: ‘Heb je wel eens elektrisch gereedschap gekocht?’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Ik heb eens gereedschap gezien in een winkel. Er zat een geel label op. Daar stond op dat knoeien met het apparaat de dood of ernstig letsel tot gevolg kon hebben.’

‘En?’

‘Doe maar net of ik ook zo’n label heb.’

‘We maken ons geen zorgen over jou, ouwe.’

Ouwe. Reacher zag zijn vader voor zich. Ergens waar het zonnig was. Okinawa misschien. Stan Reacher, geboren in Laconia, New Hampshire, kapitein bij de mariniers, gelegerd in Japan, met een vrouw en twee zonen. Reacher en zijn broer hadden hem *de ouwe* genoemd, en dat was hij in hun ogen ook geweest, al moest hij in die tijd tien jaar jonger zijn geweest dan Reacher nu op deze avond was.

‘Keer om,’ zei Reacher. ‘Ga terug naar waar jullie vandaan komen. Jullie hebben geen idee waar je mee bezig bent.’

‘Dat zien wij anders.’

‘Ik heb dit voor de kost gedaan,’ zei Reacher. ‘Maar dat weten jullie, toch?’

Geen reactie.

‘Ik ken elke stap van het spel,’ zei Reacher. ‘Een deel heb ik zelf bedacht.’

Geen reactie.

Reacher had de sleutel nog steeds in zijn hand. Vuistregel: val nooit iemand aan die net een deur achter zich op slot heeft gedaan. Een hele bos werkt beter, maar zelfs een enkele sleutel fungeert prima als wapen. Leg de greep tegen de handpalm, laat de baard tussen de wijsvinger en de middelvinger uit steken, en het resultaat is een redelijke boksbeugel.

Maar. Het waren gewoon onnozele jongens. Er was geen noodzaak om ze in de kreukels te slaan. Geen noodzaak voor opengereuten wonden en gebroken botten.

Reacher stak de sleutel in zijn zak.

Dat ze sneakers droegen, betekende dat ze niet van plan waren om hem te schoppen. Niemand deelt schoppen uit met zachte, witte, elastische sportschoenen. Heeft geen zin. Tenzij ze van plan waren hem puur voor de vorm met hun voeten te bewerken. Zoals bij sommige van die *martial arts*-flauwekul met een naam die klinkt als Chinees eten. Taekwondo en zo. Allemaal leuk en aardig op de Olympische Spelen, maar op straat waardeloos. Optillen van een poot, als een hond bij een brandkraan, is vragen om moeilijkheden. Is vragen om omvergekukeld te worden en bewusteloos te worden geschopt.

Wisten die jongens dat eigenlijk wel? Hadden ze wel naar zijn voeten gekeken? Reacher droeg een paar zware schoenen. Gemakkelijk en duurzaam. Hij had ze in South Dakota gekocht en hij was van plan ze de hele winter te blijven dragen.

Hij zei: 'Ik ga naar binnen.'

Geen reactie.

Hij zei: 'Goedenacht.'

Geen reactie.

Reacher draaide zich half om, deed een halve stap terug in de richting van de deur, een vloeiende kwartcirkel, tot en met zijn schouders. En precies zoals hij wist dat zou gebeuren, kwamen de beide mannen op hem af, sneller bewegend dan hijzelf, voorbijgaand aan het script en onwillekeurig, klaar om hem te grijpen.

Reacher liet ze zo lang komen tot hun beweging genoeg momentum had en draaide zich toen razendsnel weer terug, dezelfde kwartcirkel door, vergaarde daarmee evenveel snelheid als de beide mannen, honderdtien kilo op weg naar een frontale botsing met honderdtachtig kilo, en hij bleef doordraaien en plaatste een lange linkse hoek tegen het hoofd van de man links. Hij raakte hem precies waar het de bedoeling was, hard op zijn oor. Het hoofd van de man sloeg opzij en stuiterde terug van de schouder van zijn maat. Op dat moment plaatste Reacher al een rechtse uppercut onder diens kin. Hij kwam aan zoals het wordt beschreven in verkorte handleidingen, en het hoofd van de man klapte achterover op dezelfde manier als het hoofd van zijn maat had rondgetold, vrijwel in dezelfde seconde. Alsof het marionetten waren, en de poppenspeler had moeten niezen.

Beiden bleven overeind. De man links waggelde alsof hij aan boord van een schip was en de man rechts struikelde achteruit. De man links was zijn evenwicht helemaal kwijt, wankelde op zijn hakken, zijn torso volledig onbeschermd. Reacher plaatste een korte stoot net onder zijn middenrif, zo hard dat hij hem wel alle lucht uit de longen joeg, maar niet zo hard dat hij er blijvend neurologisch letsel aan zou overhouden. De man sloeg dubbel, hurkte en sloeg zijn armen om zijn knieën. Reacher stapte om hem heen op de man rechts af, die hem zag aankomen en zelf een slappe rechtse probeerde te plaatsen. Reacher mepte de vuist opzij met zijn linkeronderarm en deelde nog een korte stoot uit net onder het middenrif.

De man sloeg dubbel, op dezelfde manier.

Daarna was het een fluitje van een cent om hen om te draaien tot ze de goede kant op stonden, en ze met de zool van zijn schoen een zet te geven in de richting van hun auto, eerst de een en toen de ander. Ze knalden met hun hoofd tegen de auto, vrij hard, en zakten op de grond. In de portieren zaten twee ondiepe deuken. Ze lagen naast elkaar naar adem te happen, nog steeds bij bewustzijn.

Morgen tekst en uitleg geven over een gedeukte auto, en hoofdpijn. Meer niet. Een genadig resultaat onder de omstandigheden. Welwillend. Attent. Een beetje soft, eigenlijk.

Ouwe.

Oud genoeg om hun vader te kunnen zijn.

Op dat moment was Reacher nog geen drie uur in Virginia.

2

Het was Reacher ten langen leste gelukt de lange weg vanuit de sneeuw in South Dakota hiernaartoe af te leggen. Het was niet snel gegaan. Hij was blijven steken in Nebraska, twee keer, en daarna was de tocht even langzaam verlopen. Hij had in Missouri lang staan wachten voordat er een zilverkleurige Ford was gestopt, bestuurd door een benige man die het hele eind van Kansas City tot

Columbia had zitten praten, en daarna geen woord meer had gezegd. In Illinois was het een snelle, zwarte Porsche geweest, waarvan Reacher vermoedde dat hij gestolen was, en daarna twee mannen met messen op een parkeerplaats met toiletten. Ze hadden geld willen hebben. Waarschijnlijk lagen ze nog steeds in het ziekenhuis. Indiana ontwikkelde zich tot een ramp, tot er een gedeukte blauwe Cadillac stopte, kalmpjes bestuurd door een waardige, oude heer met een vlinderstrik in dezelfde kleur als zijn auto. Ohio was vier dagen in een klein stadje en toen een rode Silverado met een dubbele cabine, een jong getrouwd stel met een hond, die de hele dag onderweg waren, op zoek naar werk. Wat Reacher voor beiden niet onmogelijk leek. De hond zou niet zo snel werk vinden. Die zou waarschijnlijk zijn hele leven als een uitgavenpost in de boeken blijven staan. Het was een grote bastaardhond, waar je niets aan had, met een lichtgekleurde vacht, een jaar of vier oud, goed van vertrouwen en vriendelijk. En van die vacht kon hij nog wel wat missen, ook al was het midden in de winter. Na verloop van tijd zat Reacher onder een fijne, goudkleurige donslaag.

Daarna volgde een onlogische omweg naar het noordoosten, Pennsylvania in, maar het was de enige lift die Reacher kon krijgen. Hij bracht een dag door in de buurt van Pittsburgh, daarna nog een dag in de buurt van York, en toen reed hij met een zwarte jongen van een jaar of twintig naar Baltimore, Maryland, in een witte Buick van een jaar of dertig oud. Alles met elkaar een reis waar weinig schot in zat.

Maar vanaf Baltimore ging het gemakkelijk. Baltimore lag aan weerszijden van de I-95, met Washington D.C. als eerstvolgende stop naar het zuiden, en het deel van Virginia waar Reacher op afkoerste, lag min of meer in de agglomeratie D.C., niet zoveel verder naar het westen vanaf Arlington Cemetery dan het Witte Huis naar het oosten lag. Reacher nam een bus van Baltimore, stapte in D.C. uit bij het busstation achter Union Station, liep de stad door, langs K Street naar Washington Circle, door 23rd Street naar Lincoln Memorial en dan de brug over naar de begraafplaats. Bij de ingang was een bushalte van een stadsbus, voornamelijk voor tuinlieden. Reacher was in grote lijnen op weg naar een plaats die Rock Creek heette, één van de vele plaatsen in de streek met die naam,

want overal waren rotsen en overal waren beekjes en de pioniers hadden hun woonplaatsen destijds verspreid gekozen, maar ze hadden daarom niet minder een voorkeur voor hetzelfde soort namen gehad. Ongetwijfeld was het in die tijd van modder en kniebroeken en pruiken een lieflijk, klein, koloniaal dorpje geweest, maar in de loop van de tijd was het verworpen tot niet meer dan het zoveelste kruispunt in een gebied van honderd vierkante kilometer met dure huizen en goedkope kantoorparken. Reacher keek door het raam van de bus naar buiten en zag van alles wat hij kende, en registreerde nieuwe toevoegingen, en wachtte.

In het bijzonder was zijn bestemming een robuust gebouw dat zestig jaar daarvoor was opgetrokken door het nabij gevestigde ministerie van Defensie, met een bedoeling die allang vergeten was. Zo'n veertig jaar daarna had de militaire politie er een bod op gedaan, bij vergissing, zo bleek. De een of andere officier had een ander Rock Creek voor ogen gehad. Maar ze kregen het gebouw desondanks. Het bleef een tijdje leeg staan en werd toen als hoofdkwartier toegewezen aan de nieuw gevormde 110th MP Special Unit.

Zijn hele leven had Reacher niets gehad wat dichterbij in de buurt van een thuis kwam.

Hij stapte uit de bus op een hoek, twee straten voor het gebouw, aan de voet van een lange heuvel die hij talloze keren op gelopen was. De weg vanaf de helling naar hem toe was drie rijstroken breed, het beton van de trottoirs was gebarsten, in ronde uitsparingen stonden volwassen bomen. Het hoofdkwartier lag verderop aan de linkerkant, op een ruim terrein achter een hoge stenen muur. Alleen het dak was zichtbaar, grijze leisteen waarop aan de noordkant mos groeide.

Vanaf de weg was er een oprit, die door de stenen muur voerde tussen twee bakstenen pilaren. In Reachers tijd was dat puur decoratief geweest, zonder poort. Maar nu waren er hekken geplaatst. Zware stalen constructies op stalen wielen die in een rond spoor liepen dat ruw was aangebracht in het zwarte asfalt. Beveiliging, in theorie, maar niet in de praktijk, want beide hekken stonden open. Binnen de poort, net voorbij de draaicirkel van de hekken, stond een wachthokje, ook nieuw. Er stond een soldaat eerste klas die het nieuwe gevechtstenu van het leger droeg, iets wat Reacher

vond lijken op een pyjama, een en al patroontjes en flodderig. Het einde van de middag ging over in het begin van de avond, het licht werd minder.

Reacher stopte bij het wachthokje. De soldaat keek hem vragend aan en Reacher zei: 'Ik kom je commandant een bezoek brengen.'

De man zei: 'U bedoelt majoor Turner?'

Reacher zei: 'Hoeveel bevelvoerende officieren heb je?'

'Niet meer dan één, meneer.'

'Voornaam Susan?'

'Ja, meneer, dat is juist. Majoor Susan Turner, meneer.'

'Die zoek ik.'

'En wat is uw naam?'

'Reacher.'

'En het doel van uw bezoek?'

'Privé.'

'Eén moment, meneer.' De man pakte de hoorn van een telefoon en belde. *Een zekere meneer Reacher voor majoor Turner.* Het gesprek duurde veel langer dan Reacher had verwacht. Op een bepaald moment legde de soldaat zijn hand over de microfoon en vroeg: 'Bent u dezelfde Reacher die hier ooit commandant is geweest? Majoor Jack Reacher?'

'Ja,' zei Reacher.

'En u hebt met majoor Turner gesproken, ergens vanuit South Dakota?'

'Ja,' zei Reacher.

De man herhaalde de twee bevestigende antwoorden in de hoorn en luisterde. Toen verbrak hij de verbinding en zei: 'Meneer, gaat u verder.' Hij begon aanwijzingen te geven, stopte, en zei: 'Ik neem aan dat u de weg wel kent.'

'Dat denk ik ook,' zei Reacher. Hij liep verder. Na tien stappen hoorde hij een knarsend geluid achter zich. Hij stond stil en keek over zijn schouder.

Achter hem gingen de hekken dicht.

Het gebouw dat voor hem lag, was een typerend voorbeeld van de bouwstijl van het ministerie van Defensie uit de jaren vijftig van de vorige eeuw. Lang en laag, begane grond en een verdieping, bak-

steen, leistenen dak, groene ijzeren kozijnen, groene buizen als leuning langs het trapje naar de ingang. De jaren vijftig waren een gouden eeuw geweest voor het ministerie van Defensie. Immense budgetten. De landmacht, de marine, de luchtmacht – het militaire apparaat had gekregen wat het maar wenste. En meer dan dat. Er stonden auto's geparkeerd op de parkeerplaats. Een aantal legerauto's, onopvallend, een donkere kleur lak, en veel gebruikt. Een aantal privéauto's, lichter van kleur, maar ook vaak ouder. Er stond een eenzame Humvee, donkergroen met zwart, kolossaal en dreigend naast een kleine rode twoseater. Reacher vroeg zich af of de twoseater de wagen was van Susan Turner. Het zou kunnen. Over de telefoon had ze geklonken als iemand die zo'n soort auto kon hebben.

Hij liep het trapje op naar de ingang. Hetzelfde trapje, dezelfde deur, maar na zijn tijd nog eens geverfd. Meer dan eens, waarschijnlijk. Het leger had veel verf en was altijd van harte bereid die te gebruiken. Binnen zag het er allemaal min of meer zo uit als het er altijd had uitgezien. De hal, met rechts de stenen trap naar de verdieping en links de balie. Daarachter vernauwde de hal zich tot een gang over de hele lengte van het gebouw, met links en rechts kantoorruimten. In de deuren van de kantoorruimten zat voor de helft geribbeld glas. Het licht in de gang was aan. Het was winter en het gebouw was altijd donker geweest.

Achter de balie zat een vrouw, gekleed in dezelfde gevechtspyjama als de man bij de poort, maar met de strepen van een sergeant op het plaatje midden op haar borst. Als een richtpunt, dacht Reacher. Richten, vuur. Hij gaf zonder meer de voorkeur aan het oude gevechtstenu met het *woodland*-patroon. De vrouw was zwart en leek niet erg blij hem te zien. Ze was om de een of andere reden uit haar doen.

Hij zei: 'Jack Reacher voor majoor Turner.'

De vrouw maakte een paar keer aanstalten om iets te zeggen, alsof er genoeg was wat ze wilde zeggen, maar uiteindelijk kwam ze niet verder dan: 'Gaat u maar naar haar kantoor. U weet waar u moet zijn?'

Reacher knikte. Hij wist waar hij moest zijn. Het was ooit zijn kantoor geweest. Hij zei: 'Bedankt, sergeant.'

Hij liep de trap op. Dezelfde uitgesleten treden, dezelfde ijzeren

leuning. Hij was die trap al duizenden keren op gelopen. Halverwege zat een knik en de trap kwam precies boven het midden van de hal uit aan het begin van een lange gang op de verdieping. Het licht in de gang was aan. Op de vloer lag hetzelfde linoleum. In de deuren van de kantoorruimten links en rechts zat hetzelfde geribbelde glas als op de begane grond.

Zijn kantoor was het derde aan de linkerkant.

Nee, het kantoor van Susan Turner.

Hij controleerde of zijn shirt strak zat en haalde zijn vingers door zijn haar. Hij had geen flauw idee wat hij zou gaan zeggen. Hij had haar stem over de telefoon aantrekkelijk gevonden. Meer niet. Hij had gedacht dat er een boeiende persoon schuil moest gaan achter die stem. Die persoon wilde hij ontmoeten. Zo eenvoudig was het. Hij deed twee stappen en bleef stilstaan. Ze zou denken dat hij knettergek was.

Maar niet geschoten is altijd mis. Hij haalde zijn schouders op en begon weer te lopen. De derde deur links. De deur was nog net zo als hij altijd was geweest. Het onderste deel dicht, daarboven glas, het wazige beeld erachter door het geribbelde glas vervormd tot verticale stroken. Ter hoogte van de deurkruk zat een zakelijk aandoend naamplaatje: MAJ. S.R. TURNER, COMMANDANT. Dat was nieuw. In Reachers tijd had zijn naam op het hout onder het glas gestaan, en nog veel zuiniger: MAJ. REACHER, CO.

Hij klopte.

Hij hoorde binnen vaag een stem. Misschien dat iemand had gezegd *Binnen*. Dus hij haalde diep adem, deed de deur open en stapte naar binnen.

Hij had verwacht dat er van alles veranderd zou zijn. Maar er was weinig anders. Op de vloer lag hetzelfde linoleum, donker en mat glanzend geboend. Hetzelfde bureau stond er, als een stalen slagschip, geverfd, maar hier en daar afgesleten tot op het glanzende metaal, met nog steeds de deuk die was ontstaan toen hij er iemands hoofd tegen geslagen had, aan het einde van zijn carrière. Dezelfde stoelen stonden er nog, zowel achter het bureau als ertegenover, praktische stoelen van halverwege de vorige eeuw, die je nu misschien voor veel geld te koop zou kunnen aanbieden in een hippe winkel in New York of San Francisco. Dezelfde archiefkas-

ten stonden er nog steeds. Dezelfde lamp hing er nog, een witte glazen schaal die aan drie kettinkjes hing.

De verschillen waren voorspelbaar, het resultaat van de voortschrijdende tijd. Er stonden drie bureautelefoons in plaats van het ene, zware, zwarte toestel met een kiesschijf. Er stonden twee computers, een desktop en een laptop, in plaats van de bakjes voor binnenkomende en uitgaande post en stapels papier. De landkaart aan de wand was nieuw en bijgewerkt, en in de lamp brandde een ziekelijk groene spaarlamp, een en al fluorescentie en energiebesparing. Vooruitgang, zelfs bij het ministerie van Defensie.

Er waren slechts twee onverwachte en niet te voorspellen dingen in het kantoor.

In de eerste plaats was de persoon achter het bureau geen majoor, maar een luitenant-kolonel.

In de tweede plaats was de luitenant-kolonel geen vrouw, maar een man.

3

De man achter het bureau droeg dezelfde gevechtspyjama als de anderen, maar die stond hem veel slechter. Alsof hij zich had verkleed. Voor een Halloween-feestje. Niet omdat zijn conditie te wensen overliet, maar omdat hij serieus oogde, een manager, iemand met een bureaufunctie. Alsof zijn lievelingswapen een vulpotlood was in plaats van een M16. Hij droeg een bril met een stalen montuur en had staalgrijs haar dat geknipt en gekamd was als het kapsel van een schooljongen. Zijn lintjes en naamplaatje bevestigden dat hij een luitenant-kolonel was in het leger van de Verenigde Staten, en maakten duidelijk dat hij Morgan heette.

Reacher zei: 'Het spijt me, kolonel. Ik was op zoek naar majoor Turner.'

De man die Morgan heette, zei: 'Ga zitten, Reacher.'

Natuurlijk gezag was een zeldzaam verschijnsel, waar in het leger veel waarde aan werd gehecht. De man die Morgan heette, was

er rijkelijk mee begiftigd. Net als zijn haar en zijn bril was zijn stem van staal. Geen flauwekul, geen aarzeling, geen gedoe. Alleen een vanzelfsprekende veronderstelling dat iedereen met enig gezond verstand precies zou doen wat hij hun zei te doen, omdat er nu eenmaal geen realistisch alternatief was.

Reacher ging zitten, op de bezoekersstoel die het dichtst bij het raam stond. De stoel had een verend buisframe dat iets meegaf onder zijn gewicht. Hij herinnerde zich dat gevoel. Hij had eerder op die stoel gezeten, om diverse redenen.

Morgan zei: 'Vertel mij alsjeblieft precies waarom je hier bent.'

Dat was het moment waarop Reacher het gevoel kreeg dat hij slecht nieuws te horen zou krijgen. Susan Turner was dood. Afghanistan waarschijnlijk. Of een auto-ongeluk.

Hij vroeg: 'Waar is majoor Turner?'

Morgan zei: 'Niet hier.'

'Waar dan wel?'

'Daar hebben we het misschien nog wel over. Je moet mij eerst vertellen waarom je zo geïnteresseerd bent.'

'Waarin?'

'In majoor Turner.'

'Ik ben niet geïnteresseerd in majoor Turner.'

'Maar je hebt naar haar gevraagd bij de poort.'

'Het is persoonlijk.'

'Zoals?'

Reacher zei: 'Ik heb met haar gesproken over de telefoon. Ze klonk interessant. Het leek me een aardig idee om haar op te zoeken en uit te nodigen om ergens te gaan eten. Het handboek verbiedt haar niet om daar ja op te zeggen.'

'Of nee natuurlijk, wat maar aan de orde is.'

'Inderdaad.'

Morgan vroeg: 'Waar heb je toen met haar over gesproken?'

'Van alles en nog wat.'

'Wat precies?'

'Het was een privégesprek, kolonel. En ik weet niet wie u bent.'

'Ik ben de commandant van de 110th Special Unit.'

'Majoor Turner niet?'

'Niet meer.'

‘Ik dacht dat dat een baan was voor een majoor, niet voor een luitenant-kolonel.’

‘Dit is een tijdelijke functie. Ik ben troubleshooter. Ze sturen mij eropaf als ergens de rotzooi moet worden opgeruimd.’

‘En het is hier een rotzooi? Bedoelt u dat?’

Morgan negeerde de vraag. Hij vroeg: ‘Heb je een specifieke afspraak met majoor Turner gemaakt voor een ontmoeting?’

‘Niet specifiek,’ zei Reacher.

‘Heeft zij je gevraagd hier te komen?’

‘Niet specifiek,’ zei Reacher opnieuw.

‘Ja of nee?’

‘Geen van beide. Ik denk dat het meer een vage notie van ons beiden was. Als ik toevallig in de buurt zou zijn. Zoiets.’

‘En hier ben je dan toevallig. Waarom?’

‘Waarom niet? Ik moet ergens zijn.’

‘Wil je beweren dat je het hele eind van South Dakota hiernaartoe bent gekomen vanwege een vaag voornemen?’

Reacher zei: ‘Ik vond haar stem aardig. Is dat een probleem voor u?’

‘Je bent werkloos, klopt dat?’

‘Op dit moment.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds ik het leger heb verlaten.’

‘Dat is beschamend.’

Reacher vroeg: ‘Waar is majoor Turner?’

Morgan zei: ‘Dit gesprek gaat niet over majoor Turner.’

‘Waar gaat het dan wel over?’

‘Het gaat over jou.’

‘Over mij?’

‘Geheel losstaand van majoor Turner. Maar zij heeft wel jouw dossier uit het archief gehaald. Misschien was ze nieuwsgierig naar je. Aan je dossier was een alarm gekoppeld. Dat had af moeten gaan toen zij het dossier uit het archief haalde. Dat zou ons tijd hebben bespaard. Helaas werkte het alarm niet goed en ging het pas af toen ze je dossier weer terugbracht. Maar beter laat dan nooit. Want hier ben je dan.’

‘Waar hebt u het over?’

‘Heb je een man gekend die Juan Rodriguez heette?’

‘Nee, wie is dat?’

‘Op een zeker moment was het 110th in hem geïnteresseerd. Hij is nu dood. Ken je een vrouw die Candice Dayton heet?’

‘Nee, is zij ook dood?’

‘Mevrouw Dayton leeft nog en geniet daarvan. Of eigenlijk geniet ze er niet van. Je weet zeker dat je je haar niet kunt herinneren?’

‘Waar gaat dit allemaal over?’

‘Jij zit in de problemen, Reacher.’

‘Problemen?’

‘Het leger is medisch bewijsmateriaal gepresenteerd waaruit blijkt dat meneer Rodriguez is overleden aan de verwondingen die hij opliep toen hij zestien jaar geleden werd mishandeld. Gezien het feit dat dergelijke zaken niet verjaren, is hij technisch gezien het slachtoffer van doodslag.’

‘En u wilt beweren dat een van mijn mensen dat heeft gedaan? Zestien jaar geleden?’

‘Nee, dat wil ik niet beweren.’

‘Goed zo. En wat maakt mevrouw Dayton zo ongelukkig?’

‘Dat is niet mijn terrein. Daarover zal iemand anders je aanspreken.’

‘Dan moeten ze snel zijn. Want ik blijf niet erg lang. Niet als majoor Turner hier niet is. Ik kan me niet herinneren dat er hier in de buurt iets anders is wat de moeite waard is.’

‘Je blijft,’ zei Morgan. ‘Want jij en ik gaan een lang en boeiend gesprek voeren.’

‘Waarover?’

‘Over het bewijsmateriaal dat aantoont dat jij meneer Rodriguez zestien jaar geleden hebt mishandeld.’

‘Gelul.’

‘Je krijgt een advocaat toegewezen. Als het gelul is, zal die dat vast wel beamen.’

‘Ik bedoel, gelul, jij en ik gaan geen enkel lang gesprek voeren. En ik wil ook geen advocaat. Ik ben burger en jij bent een klootzak in een pyjama.’

‘Dus je wilt niet meewerken?’